

Grahvina Ella

267

6

wõitlused elutormides.

Priis Schöller waatas hirmuga enie ümber „Mitte aga nii walgult," ütles ta.

Teie arwate, et mind huumorileiaks saab preetud ja mulle hullu järele saab õmmutatud — aga mina wannan. teile pühaltult tõigewõõr wana Zummala juures, et minul selge mõistus peas on ja et iga minu ütetus tõsi on! Kus kureidõõ saab minuga ette wõetud — see joadan inirei: näl on mind ndrameeliseks seletanud ja siia toonut!

„Kui mõni leda kuuleb, siis wih ta leda tõkete, et see tagatunamiste hullude mõte on, mina lise —“

„Kualge mind, laske mind enieile lile jutustada! Peaske mind! Teie tunnete ju mind!“

„Siis seadun ma meie teisupõigri ehte julgeks, ma panen wõitumise uste lattu, et keegi meie kallale ei pease.“

Schöller, kelle pea weel praegu segi oli, läks wälja, pani wõitumise uste lattu ja pööris siis jälle tagasi.

„Ewega läksite siis heakord inshenerile Nordheimile mehele?“ küsis ta Ella läksi turba ja toledasie ruumi astudes.

„Teie wõite igat minu sõna uskuda, hõud Schöller,“ kostis Ella, „et mind siia toodi, on ju atnuit f. l. wiletsa tõe, kes siin weel ford abieluise on astunud ja nimeit miljonäri Smithi tütre ja pärijaga. Tema wõitis enieile siin Gouldi nime.“

Ella jutustas oma tegu luo Schöllerile ära. Seal joi korraga uste pihta toputatud. „See on Witi!“ jostatas Schöller.

„Kas naldawalt? Palastoge — peaske mind! Seda hirmjat inimeist ma fordan!“ palas Ella taja.

„Mina aitan teid,“ ütles Priis Schöller. „Aga nüüd pian ma ära minema — ma pian uste lahti tegema — ärge meelt ära heitke — mina peastan teid! Mina wabastan teid! Homme tulen ma jälle tagasi.“

Ta läks ruttu kambriist wälja ja pani uste lattu. Küit läks ta wõitumise uste juurde ja awas

siie. Witi, kellel kaks pruusi ühes käes olimad, teisis tema ere. „Mis teie ometi siin teete?“ küsis ta wõga imetledes.

„Mina wõitlisa haigete järele,“ kostis Schöller ja püüdis naljatot nädga teha, „mina olen naeste sõber, leda teie ju teate ja lüige mõnuksam elets, kui meie ametid ära wabestaksime: teie wõitlaksite minu koha ja mina teie oma.“

Witi naeris ja läks majalestesse, kuna Schöller, jälle omaie läks. Wõitumise wiis kambagie pruusi weit. Ta leidis teie ndramceie wõga wiletsa ja nõrga, aga sellest tema ei hoolinud, ta waatles ainult terajelt pruusi, sest ta näis Ella jauts midagi isedraisi olema mõdranud, mida ta nüüd ta kinnlaste temale kätte tahtis wiia. —

18 oja.

Siinise kirmiga naesterahwas.

Rogers oli weel hiljuti tunnil oma sõbra marjaki Bernardi juurde läinud. Rõid istuswad mblemad teledalt walguetatud kambriis koot ja Rogers jutustas, et temal mitte õnnets polka läinud sietõõlist Harrit taga ajada ja last kätte leida, kuna Jim ja Harri pimedas ühe majalese taga ära kadunud ja neil enami forda polka läinud neid kätte leida.

„Im —“ tegi Bernard mbleks, „wähemasti olete ometi ühe piatuse leidnud, kust oma uurimist edasi wõite ajada, Rogers.“

„Kui pia kui walge wäljas, lähen jälle sinna aletuieks, ta ulatab lumi tuletornini.“

Selle filmapiigul heitjes elektri kell ägebalt. Bernard hüsis ülesie.

„Mind tarmitatie,“ ütles ta tuust wälja minnes. Wämele jõudes nägi ta, et teener juda uste oli awanud. Reeri tuihus majalese. Rõid tuli ta Bernardi ette, nii et ta Rogers teba näha wõidis. Ta fondis patikest korendia all ja oli nii hirmus

lahmatu ja äritud, et marjall teda ehitel silma-
pilgul ära ei tunnud.

"Kas tunnete mind marjalli isand?" küsis ta.

"Kas on see isand siin?"

"Politsei ooberst Rogers, milebi."

"Mina olen Meeri Gould, kolekalt jurma soa-
nud laenukoostajaks. Esmist tättor —"

"Jah, näis ma tunnen teid, milebi!"

"Mina tulen ühe kolida teot-ga teie juurde,
isand marjall — mõiks see poleks — tehke ta lahti!"

"Mis on süüdinud, milebi?"

"Ehkke wana õnnetu Bob sila tuua, tema on
ilmajüta, mina tahan ta sellele waelele mehele teha-
tud ülekohut heata pöördra," ütles Meeri, kuna Ber-
nard paki laua peale pani ja lahti arutas. — Seal
pärkas ta tagasi. — Ta mõttis pöördra lähte. Ro-
gers a tus tema juurde. "See on see surmarüüsi,"
ütles ta tehe. "Ja üts werega nüisutud jätk," täien-
das Bernard.

Meeri astus mõlma ametukude juurde.

"Mõiks John Gould wangi, teie isandad," nõudis
ta karuse healega. "John Gould on teu tegija."

Bernard wõttis juuril silmil Meeri otja. —

"Teie abikaasa?" küsis ta.

"Tema ei ole sellest tunnist enam minu obi-
kaasa, isand marjall, mina leidisin praegu tema kir-
jutule laua kapiist need jüi tunnistmärgid ja ma tu-
len neid teile ära andma."

"See werega määritud jätk, on see siis teie
mehe oma?" pöödis Rogers Meeri poole.

"Ja, milord," seletas see kindlat ja pahajelt.

"Mina läksin oli mu isa maja teine mõti. Seda
mõist on määritus Gould tarkustanud. Mõistetud on
ära määritud! Wana teener on jüita! Bilege mind
tema juurde! Mina ühe tahan jüel õõpselt tunnil
paha heate pöördra, tahan teda wabaastada ja enesega
tooja mõtta."

Rogers wõttis ifka meel sunnil silmil teile
inimeje jüitunnistuste peale, kes Ameerika laherõu-
luses mõttisaks oli jäänud. Mõid hingas ta kerge-
malt. See, mis nüid tema silma ette astus, peak-
tis ta elu, jüi karjategijale polnud tall tarkis auu-
mõiga jutuda. Ja see jätk pööre mõjus tema jü-
domele nii kergekalt, jüi et ta nüid eluse jäänud
nõue, et õnnetu Galt hufotule eest lahketa, temale
oma pealjat läti pakkuda, teda ja ta last ülesje
eüida, ilma et ta ei enesil kindel juru ilma ees
etele.

"Kas teie mees sellest leinist teab, mrs. Gould?"
küsis Bernard.

"Arge nimetage seda karjategijat enam minu
mehele. Mina mõtan tehtud appi enese temast ära
lohuamijele, heidan tema nime ära ja wõtan oma
isa nime jüde tagasi," kostis Meeri. "John Gould
ei tea midagi sellest leidmisest — ehk olgu siis, et ta
sellest filmapiigul tebu on jüudnud ja ena laua lahtli
lahti teinud!"

"Siis on tarkis filmapiigil pögenemist nurja

ajada," ütles Bernard, "need mõjuwad tõendused
lubowat filmapiigil teda wangi mõtta. Tema on siis
see süilane! Ja teener Gorden wamieib ilma jüita
wangijotaks!"

"Ma na tahan tema juurde minna, laste teda
ülesje äratada! Ma kuulutan temale, et ta jüitaks
pöewamajele on tulnud," nõudis Meeri.

"Isand ooberst saab teie jüowi täitma, kuna
mina ethehe teie majasse lähen, et kodutulejat waa-
tu mõtta ja sila ära tuua."

"Tehe seda, isand marjall! Täitke oma lobut.
Minu isa juru saab nüid oma lepituse leidma."

Mõlemad isandad olid tehe walmis. Meeri
andis oma maja mõlme marjalli tähte. Siis lahkus
ta mõlma amritatuga Bernardi majast. Kuna Ber-
nard Klintoni uulitiale läks, et seal oma horiliku
tülma werega Arturi wangi mõtta, jüisfilmaw Rogers
ja Meeri ühes droktsa, mille nad uulitja nurgal
tabaksid, juure wangimaja juurde, kus Bob mõltsa
matratsi pool seisis ja und silmi ei jäänud. Polit-
sei ooberstile amoti tehe uks. Ta lastis wangitoja
direktori ülesje äratada. Meeri otaks jüisfilmaw tema
isrwal jüda filmapiigil, mil ta waelele teentriile wa-
budust mõis kuulutada. Wari ilmus ta üts wan-
gimast, kelle lintern läks, jüi läsu jüle korda üst
lahti teerata, kus wana Bob oli.

Süüdistajaks etendub oli eodata — ühe
ilmajüita prakmine, tehe peal ränga kurtisõ lahtli
oli jüenud. Uks sai awatud, Bob, kes kabinat
oli kulinud, ajas enuasi ajemelt istumile. Waiu
hüüdis ja laiali laulatud kätel tormas Meeri wan-
gijotaks. "Minu armas, lollis Bob," hüüdis ta
pilaratelt ismatulud heale. Wanamehc meelst nähtis
ta jurnud peremehc tättar nagu mõni taewa ingel.
"Mise Meeri!" hüüdis ta kja rieti pannos ja oma
isanda tättart nii nimetades, nagu ta neiuipärast
oli hüitud, "mise Meeri!" —

"Teie elete jüita, minu armas, truu Bob,"
lõneces Meeri wanakehe wõrijemat läti pihlu mõttes,
"mina tulen teile wabadusi ja praesimist kuulutama!
Teie jüitaks on awalituse jäänud! Mina tulin teid
ära wiime, et teile kannatud kannatusi jütuda. Mi-
nu waene Bob!" —

Rogers ei jüutnud pijaroid tagasi hoida. —
Seal langes wanamees jüda rümpast pealemisse
jõnumet kuuldes matratsi peale tagasi. "Tema on
ära minestanud," ütles rutu juurde astuja wangi-
toja direktor. "Wah, tooge üts laas meini, meie
anname seda jüuetule, nii pia kui ta toribud, sõje."

Kuna need jüündmused wangitojaks jüisfilmaw,
oli Bernard Klintoni uulitiale teele läinud. Kui ta
ümber uulitja nurga lahtli teerata, kus oli üts meel
walgustatud einemaja oli, pani ta kerega enes ees
ühe isonda lähele, kelles ta John Gouldi ära arwas
tudawat. Ta tahmas idage enne palitu taotseje, kus
ta laetud rewolwer oli, siis läks ta rutu ümber
nurga isandale järele. Aga sellest filmapiigul, kui ta
ümberit nurga teerak, oli John Gould kadunud. Ja

mis weel aga nurgamaja lahtisest läwesi siie ole-
ma läinud.

Kuttu läks ta Bernard sinuajama majasse ja
andis oma ameti wõimul ühele ufsheibitjale kaju,
ust luffu panna ja lähemal weerandtunnil mitte te-
dagi hingewälja lasta. Siis läks ta ise cinema-
jasse, kus sin ja seal weel mõned mõrad istusid.
Harjunud pilgul nägi ta tobe, et John Gouldi wõ-
raste hulgas ei olnud. Jaurdefutistud peremee se-
letas, et praegu kedagi mõrasta juurde ei olla tulnud.
Siis pidi see isand, keda Bernard oli näinud, kus-
tile ülemise korra forteriste olemas läinud. Et maja
ufo latus oli, siis ei wõinud ta wälja peajeta.
Bernard astus elinukast jälle wälja. Ülemel nägi
ta uffe enese ees. Bernard waatas selle krmal
olema nupu peale. Näid awas end seepool olema
mehainiku seade läbi ufs. See oli weite ja nür-
galt walgestatud eesjaal, kuhu ühismariall astus.
Jima wiimimata astus ta lähema uffe jaurte ja
seputas. „Siie!“ kuitus seepoolt hüne. See
kuulbus poolkuulbas naesterahwa heal olema, mis
seepoolt lootie. Bernard tegi uffe lahti. Kamb-
ris, kus lamp põles, seisis ühe naesterahwas, selle
uuemat moodi peen peakerise heljas ja tore tübar
peas oli ja selle sinine siibi kirm üle nän alla oli
langenud. Naesterahwas waatis ümber. Bernard
teretas peahelakuibelt ja silmitas ta kambrie ümber.
„Kas sin on mõni isand, kes praegu siia mo-
jasse tuli?“ küsis Bernard. „Isand John Gould?“
Mina ostin teda ühe tungima abjatoimenduse pärafi.“
„Isand John Gould?“ kordas naesterahwas
madala healega. „Ei, mu isand!“
„Sin majas ta on,“ seletas Bernard kindlalt
ja julgelt.

„See on wõimalik, mu isand, selles forteris
teda aga ei ole, ma tuln praegu oma forterisse,
mis lufus oli,“ lootis siinse kirmiga naesterahwas,
„aga kui armate, et ta end siia ära on peitnud, siis
meeldib see mulle, kui teda oistie.“

„Mina tarmitan teie luba, milled,“ ütles
Bernard, kes seda kahtlast naesterahwasit ei ujalda-
nud, „kas ma tohin enisele seal selle täindla pölema
panna?“

Korteri omanik nistutas lubades pead.

Bernard sammus näid selle laua juurde, mille
peal tähter täindlaga seisis, pani täindla pölema ja
wõitis pahemasse tätt, kuna ta parema käega oma
laetud rewolwri lastust wälja tõmbas. Kui ta selle
kambri läbi oli ostinud ja John Gouldi lastust ei
leidnud, astus ta krmal olema kambri uffe juurde.

„Milledi lubamad?“ ütles ta uffe peale tähen-
dades. „Teie julgustuleks wõiks see hia olla, kui
teate, et kedagi forteris ei ole.“

„Milleks teid kambri läbi, mu isand,“ ütles
jälle korteri omanik ja istus ootamisele tooli peale.
Bernard sammus uffe juurde ja awas selle. Ta
pidi tuld ettemaastikult hoidma, et tuul seda ära ei
puhaks. Korteri näitis juur ja toreda siiepeadega

olema, sest sin olinud weel mitmed kambri pöra-
tiffu. Kustil kambrie ei olnud ostitanud teida. Kui
ta ksil kambri läbi oli ostinud, pööris ta siinse kir-
miga naesterahwa juurde tagasi, tänas teda ja läks
teist forteristi läbi ostimas. Aga ta sin po'itud John
Gouldist jäljagi.

Tagasi tulles aga kuulis ta ufsheibija kähki,
et majal weel teine ufo teile uulitloste kända. See
oli paha pöer, mille peale ta enne polnud mte-
nudd. Bernard ütles aga enesele, et ta weel mitte
kauals polnud wiibinud. Kintoni uulitloste John
Gouldi majasse minemisele, seepärast läks ta tobe
jälle maja poole teele.

19. oja.

Pögenemine hullumajast.

Ed oli omad tiimad doktor Joffi-soni juure-
mberuliste alunduse üle lautanud. Ükskud õnnetu-
mate rautwõretega atnad olid weel uimalest wõlbus-
talud. Suure hie peal walitites jügow waltus.
Ka tagapool talitule majates ei istunud enam keegi.
Seal libis ühe must kogu tagant üle kuc. Tänaled
jaanunud tulid hullumaja tagumise uffe poolt. Näid
idubis see kogu sunnikortade juurde. Siia jäi ta
silmapilguks piatama. Taemas oli paffu pilmebega
laetud, nii et kummalgi läbi ei peatenud. Tänaled
kabin awaldas, et majastele ufo lufus lahti jai kee-
ratut. Siis kadus see kogu siiepoole ufi ära.

„Guand Nordheim,“ kuulbus heal ühe sunni-
korta uffe taga, „mina tulen, Priit Schöller.“
Seepool kortas kahtleminud siid, millega pö-
rand paffult laetud oli. „Kas tulete mind paffima,
isand Schöller?“ küsis Ella heal.

Wahit üistas täindla pölema. Temal oli sel-
lets ipe lateru kaafas ja walguetis sellega ufi. Tema
ees seisis Ella. „Sumal olgu tänatud, et teie tule-
te — siia juren ma ära, jann kuimatad teie luo-
laste sinni,“ abistas Ella.

„Eks wahi Wik teonud teile wett, emand
Nordheim?“

Ella wärites hirmu pärast. „Mina katjufin
sellest juuo, aga selles oli wist midagi, mis mu sü-
dame kälats tegi.“

„Selles oli midagi?“ kordas Schöller ja waa-
tis tulega kortas ümber, „kuidas see wõimalik wõis
olla?“ Ta kummardas maba ja wõitis plaagu al-
les täis olema truusi. Selle pani ta juu kärede.
Aga ruttu pani ta tema kähki jälle ära. „Woi!“
hüdis ta, „jah teid on õnne. Mis magu sellet weel
diiti on?“ Sinna piab midagi jetta jegaatud olema?“

„Üks siineline heal ütles mulle, et mind ära
taheti surmata.“

Schölleril oli ifta weel krmus kähki. „Kas tal-
li'aja jelleks õptul minu kähki wõit pidi tahtnud
olema?“ pööris ta. „Minule tuli see juba imelik
ette, et ta oma wõime üles ära kaunud olema ja

minu oma nõiab. Selle ma tolle ta antsin, leid-
sin aga tema wõime eeskojale lahkiis."

"Hond Schöller — halastage — laske mind
ära! Minu lapse! Minu Viddi! Üks süüetõlilar on
ta ära minnud. Mina pian teda otsima, pian siina
ülepoole aleviõle minema." —

"Mina tulen teid põgenemisele kutsuma, armu-
line emand!"

"Oh, selle rest õnnistagu teid Vama!"

"Tulge kaasa, tutu! See õõ on minust, sest
priuskoja pole pejunasti nagu auitu."

"Ja teie wõite mind wälja wiia?"

"Mina muetsefin enefele tagumise ufje wõime."
Üla hingas tera malt. Ta mäesse end rüti-
tu siise ja koras warijama firini pea ümber, mis
temale wõrma taia oli niikunud. Nüid luskutaa
Schöller lat-rua ja haaris Üla läski kinni.

"Mina pian teid tootutama, wäljas on pime,"
ütles ta. "Mis tell wõib olla?" — "Kell on juba
tata?"

"Ärge lorka uhi luttu pange!"

"E, mina jätan wõime ette, nagu oleks B.
ti ta fira unustanud, tema ise ütles ju, et ta oma
wõime ära olla taustanud." Üla leppis lõiga-ga. Kui
ta Wits Schölleriga wälja astus, ütles ta taja:

"Kõs olete eane nure wõinud armata, et ma weel
lord grahwina Pohjõnleini laan tootutama! Mina
habe-aeajaja! Jah jah, on näha, mis tarwis see
hea on, kui inimefel habemeajaja on."

"Teie wõite jella filmapiigul weel naerda,
Hond Schöller?"

"Naimene ei tohi ilal oma rõdemust tuju kau-
tada, emand Northheim!"

"Ja wiis Üla majalese juure ära. Keriaga
jõi ta teie. Üla tohtus ära ja pigistas tema
lää. "Kõs seal on?" healties ta.

"See pole muud midagi, kui wõit, kes ema
ringkäiku teeb."

"Kui tema meid nüid leiab ja näeb?"

"Seda ta ei tohi!" Schöller wiis Üla uureste
korstale ja ümbas ufje taja kinni. Nüid wõis feli-
gralle wõhi sammust wäljas kuulda. Wistumata teijis
Üla oma peoffia lõrmal. Sellet filmapiigul pidi
otjus tulema, kus wõit juunilõrkaft läbi waatis
wõhi ei. Schöller naeris taja he-uefse. "Wana reiel
on laulj, see ei näe asjata waama. Sellesse sõda on
ta meile lahane. Ta läks juba mööda." Üla ju-
ga alles nüid wäljuwast hingata. Wõhi sammud
laskuwad aeglaselt taugemale. "Nüid seadab ta
weel lella digels ja laub fies ära; mina tunnen se-
da wana maia wõga hästi. Tunni aja pärast nore-
lab ta firi fari peale."

"Kõs meie temast mööda pime minema?"

"A-uaas hola, selle mehe eest ei pruugi meil
birma olla, emand Northheim; see ei tule meile
enam teile ette. Ja homme wara plaastie nõgema,
kuidas ta rufitaga ema härra otja ette taub ja fies

enefelt täfih, kas teie üle määri wälja elete lemba-
nud wõhi kuulda."

"Teie wõite inimefele füll jälle julguse fiese
pukuda, Händ Schöller. Teie olete tõeste hea hing."

"Jah, kellest on aga lahju, et need head him-
ged maotamas suuremalt otjaft ebas ei jaa — neh,
nüid wõime jälle füllist wiletiõft kartohwili toobast
wälja pugeda." —

Ta tegi tafa ufte lahki. Wõhi polnud enam
midagi kuulda aga näha. Nüid haaris Schöller jäl-
le Üla läski kinni ja nure laskuwad juure wõrma
juure, mis määri läbi fäis. Siin wõitis ta wõ-
me taskust wälja. Nad saawad homme päid mure-
ma, kus teie ümberiri wälja fäite, feli ei mina teid
firi wõrmaõft wälja laeta, feda ei aima keegi. Wäl-
jast fäis üts fäi, aga fähi uulits mööda, pahemat
lää on furemaõf fanna poole ärga minge, emand
Northheim. Ja nüid fowin ma teile palju head ja
ärga emast jälle kinni püüda laeste."

"Tänu teile, fõdamisf tänu, Händ Schöller,
teie olete õht: õnnetumast altnud!"

"Nad õõd, pahemat fäit fies," fõhetas Schö-
ler. Üla oli tüfja ja liimafe tee peale wälja os-
tunud, majast polnud fuffil näha. Nüid panti ta
Schöller hifjufette wõrma luffu. Wõhi hommifune
tunt fäi Ühale wasta, kes natukef aega õõ pime-
dus paigal fefis. Kell wõis folum olla ja wari
waige wäljas. Üla ehmine näte fäis ema lapie
peale! Ta pidi feda otfima! Ta pidi fobe aleviõle
minema, nii pia kui waige wäljas oli. Peamarjuta
ja üfhi hulkus ta ümber. Täti aja otfimisf järele
fai ta weel äärde, fiin pidi ta ühte ülesõidu riista
taawitama, kui ta fanna tohtis faada, kusf ema lafi
pidi otfima. Ülesõidu majale oli üts pelgupaif, kus
ta hommifuta ära wõis eodata. Kurulaema peal ole-
mad inimefed wõhtifimad fahmatut ja fergeis riidis
nacetrahwaõft nüidõhimulifist; mafiniõf juhataf tema-
le mafina lõrm-ile fefja laffa. Ülepoole faldale
jõudmif: ajal algas igal pool fäite juures ja weel
peal tää peale.

Üla waatis igale poole ümber, kus färdõõstie
majad kuni tuletoornist ühes rias ulatufwad. Üla
leidis nuttija ja läte wõitfe majade rida mööda,
fiin ja fial madalõft alnast, fiese piitlõõs ebas. Kor-
raga jõi ta kuulotama. See oli ühe nutja lapie
wõingumine. Üla ehmatas ära. Kirjeldamata tund-
mus täitis tema hinge — rõem, wõit ja hõletuf.

Ema tundis ema lapie ära, kes ruttu feda
hüidis. Ülemelt wõifit ta majast tuli fies heal. See
oli tema laps! Si tieence pelust ajas ehkifim! See
oli tema ära fadunud laps! See oli ühe färdõõstie
urõit! Teda emast polnud fial, oli hommifuta wära
tõõle läinud, ta tema naane ei näitnud fial olema.

Laps oli ülesje ärkunud. Ta hüidis ema ema jä-
rele! Ta nuttis ja wingus — oh, kui palju wõis
ta fiin juba wõinud olla, tema armjad filmalejed
wõiduf ju nutuf punnõd olla. — — —

Ragu neel oli õnnetu, rõdemust täidetud ema üle

lopaie tee rutanud. Nüü lootus andis temale elu, julgust ja jõudu. Kui temal aga weike Viddi käes oli, siis mõis ta Rogeri juurde minna, mõis tema käest nõua ja abi paluda. Ta jõutis mojaksele juurde. Dotulesti märkima kõtega rühus ta uste läepidet. Üks polnud luts! Ta andis järele. Oli mõni inimene majas, Harri mõis ta naine? Üks aetud kartuleta maja ettepoole. See oli tähi. Näid tormas noor ema tua uste juurde. Ägeid ümbusega oli ta selle awanud. „Viddi, mu laps!“ hüüdis ta äärmärra õhtu oma lasti silmades, kes pistetud wõotid oli ja nuttis. Oli ire ta tõeste tema lapse? Ümähda polnud wõetanud! Waewalt kuulid lapse ema hoolit, kui ta laebit nuti ta tehe wälis. Ta waatis hõrkaatja poole. Mõnu tija kuulud tema kuulit ja nutust wõrg nõgu üli lastele nagu püü- sele poiste, õnneliku raeratawile emale oma käre- lest wõutu hruatades, ema wõutu, selle järele ta sur- ma ahaatuses oli istunud, teda ta õhte lagu oli hüüdnud.

Ja üha lembis oma lapse juurde, mõttis pa- lawalt ta ümberlõnni ja faandis teda otstati! „Minu armast, minu tõi, minu änn, oleb ja mull ometi ferd käe,“ nuulius ta last oma südame kälge surudes. „Kui igatielin ma sinu järele!“ Kuid olin ma sinu pärast hirmus ja ahaatuses!“

Ja Viddi surus end kindlamine ema kälge, kes teda kõige Bruma nimebega nimetas. Laps polus hõrkaat, teda mitte enam wõita mehe ja selle kure- ja naele kätte maha jätta.

„Ei, minu südamekene, minu eluään, mina ei jäta sind maha, ma wõtan sind kaasa!“

Ta ajas end sirgele ja kuulatas. Näid alles tuli temale meelde, et iga filmopill teegi siie mõis tulla ja weikeste mojakse ilmunud. Üks mees olud lähemale tulewad jammud? Kõrrele ümbras üha weedi sõrmal olewad riided lapsele selga. Silmapilt oli ta küllega walmis. Näid mõttis ta jälle lapse- süle. Üga tema jõud oli liig nõrk ja laps liig ränk.

„Käe mind sõmbida, minu armas ema,“ palus laps, „mina wõin joofika, mina tahon äga tärmsi joofika, et aga siit ära saame — lähme ära siit wõraste inimeste juurde.“

Ta libises püramonile ja haaris üha käsi kinni. Sell filmopillgul; mill see lapsega tahtis tuust lastuda, ilmus otne peale üks naesterahwas. See ei wõinud kellegi sümpoleitja naene olla, sest ta lembis siinist tiimi nõu ees. Rutaste läks üha lap- sega tuust wälja. See wõitis ema tärmsi joofiku, nii palju kui tema weikeste jalakelet aga lubasimad. Seal jõutis üha temaga eekkoja äwe peale, aga wäljas läme ees seisis ühtis riides naesterahwas.

„Kis tünnis sin?“ küsis see, „kuid teie selle lapsega wõitate minna?“ Teie tabate siit ärawarast- tada?“ Ja rutu tahtis ta weikest Viddi ta ema käest ära kistuda. Laps aga, kes wõrasti naesterahwast kartis, haatas jurma hirmuga ema ümberlõnni.

„Ema, mõta mind kaasa, ema!“ karjus ta.

„Teie kuulete, et see minu laps on, teda ma siit kaasa wõtan, mitte,“ jekatas üha ema tal- limat jälle mõttes.

„Siin, elawad wõrased süetõelised,“ ütles naes- terahwas, „laps jääb sinu tuni nad tein tulewad!“ Teie ei tohi salamahiti teda last siit kaasa wõtta!“ ja ta tahtis üha käest last ära kistuda.

„Kas teie olete?“ ütles ta kindlalt, last oma rinnast wõutu surudes. Aga selleksilmapilgul mõis ta järele, et tuur käre süetõelised, mõis olla süetõd- lise ja ta naele juurde saaks awaldetema ja et ta siis wõidu peale kaituma ja nad siis lapse jälle wõigimadest tema käest saaks ärawõtma. Ta wõd- ris ennaist kannapealt ümber ja joofis mojakst emar- le. Naesterahwas hüüdis, küs joofis ta tema järe- le. Danelis polnud selles ästis tohus mitte inime- se hinge, kes ühale naesterahwa hüüdmise peale wõd- tu olets astunud. Naesterahwas joofis temale ja- rel ja näis selle üle wihane olema, et üha wõre- rahwa lapse ära wõis.

Seal nägi üha enne ees äge lähebat wee, mis tema püramonilele piitri pidi panema. Wee lü- hki siigus tuletoe kälgele taewa poole. Kõrki üha ei wõinud minna, sellepärast joofis ta nagu loonu junnist aetud tulutorri poole. Näid jõutis ta kure, — ta tahtis kaalt pelgupaika otstada, ta aetud siin treppi mööda, ülesse — uks oli lahti — ta ei saanud enam midugi ehoist.

20 oja.

Kes on see wõraste?

Pöörame näid Bernardi juurde tagasi, kes õd- se Gouldi mojakse läks, et seal Arturi ootaks. Ta ruttas, et temale ette saada, ja teda seal siis wõutu mõtta. Meeri oli temale maja wõitme annud, se- lepärast wõis ta talitlamata siie peale. Näid pi- di otjus tulema, küs Artur juha seal oli. Ta see- ras mojakse lutsit lahti ja püi enele taga jälle kinni. Majas oli pime ja wäru. Et temal alati wõraste juhtumiste juust tulcrietat kaalga olmas, siis ümbras ta tule ülesse ja pani weikeste wõraste üm- bra pölema. Ta aetud treppi mööda ülesse, awas taali uste ja läks Arturi kambriele. Et sin tõi nti kasse ja oli tui Meeri oli istunud, siis oli wõtu et Artur weel hia ei olud jaanud: Bernard tahtis aga selgust saada ja läks Arturi mojanise kambriele. Ka sin nägi ta, et wõoti pnutumata ja kist weel tähi oli.

Seal heites korraga maja teki. Kas John Gould tuli? Kas temal ei olud maja wõit? Ber- nard pidi näid üfichoiha oia mangima. Ta oli oma wõta tümba ära kuitutanud. Rutu kaemas ta laua pealt pölema poutud lambi kätte ja joofis trepist alla. Seal pani ta lambi riidele panemise laua peale ja läks ise uste juurde, Meeri tuli siie.

Tema suureb eestajad filmid filmid Bernardi poole pöördub.

„Kas ta veel sin ei ole?" küsis ta. Bernhard nahti uffe luttu.

Kas teie tunnute ühte narkotrahvisti, kes rii-
tust seishuust on, jätti et ta toredas riides käib ja
peale selle veel finist firmi kannab? pööris ta en-
nast Meeri poole.

Wird die jede künftige, hand marshall ?

„Da pa' un fðrele mðtelða.“

—Ūšs naēsterahwas, tuidas ta šis wāšja nāeb?

„Peene, hige tshaga, suurtugu lombaga, peen
nāga, nii palju tui ma lābi tirmi nāha wōšifin.“

„Sito ütjelge minule ometi, mis lugu selle
mõetaga on?“

•Mina loovin ainult teada, kas teie teate tunn-
nete, kas Gould teab tunnelit?*

Reba tele armata?"

Minna ei tea veel midagi kindlasti armata, milled, mina usun Sõulbi ennemuist näinud olkasa, minul on teravast sõlmad; tema läks sihtse majasse, kus ma siis juulis kirmiga naaberarhaga eksi lütsin.* Seal läis kange hirm Meeri kehast läbi, tema nägu läi pilve. Siis aga mõlles ta järele. „See pole ju võimalik, mis minuile meelde tuli,* ütles ta, „minu arust oleks ma nagu sellisena naaberarhast Northheimil sinist kirmi näinud, aga tema ei rääi see olnud olnud, sellega teie tõkku juhtusite, sellepärast et ta vabrameliste majasse lämbi.

"Ma tardan, et ma siin asjata Goulbi ootan ja sellelabi laul oja ära raietan," seletas Bernard. "Gould nägi mind wiisi eht tema aimaš midagi teie leidusest ja ei tule siia.

"This sea on land marks?"

"Rell on iuba tafe lăbi, miledi."

„Sitt' ich denn da nicht alle die, so ich meine
tue.“

"Mina tahan veel hommitutele siis ettemalmit-
tused toime panna, ei pögenemist rüümetut teha;
mitte tundi ei tehi viimistatud saada. Tuleb Gould
omelti veel fisa, siis palun ma teid ennast temale
mitte näidata ja oma leitudist mitte avaldada. Laske
teida julestada jaada ja laske mind lohe kütuda."

Minna jaan täpt peal teie õpetuse järele tege-
ma, mr. Bernard.

Marja! lahtus majast, mille Meeri järele lufku-
poni. Meeri läts magamiše tuppa, kuna ta eene-
kirjutufe lambrisst wiimafe jälle oli taotanub. Kii-
läts tund tunni järele mööda Ritte wäghemat
healt ei olnud kuulda. Wiimafe tuli walje wäija.
Meeri kustutas oma lambi ära.

Tema ei saanud sellest mõttest lahti, millest Bernard temale enne oli jutustanud, sellest sinise kumiga müroosi naerterahvast. Ta pidi selle juures ikka ka ülla peale mõtlema ject et ta jekel sinist kumit armos näinud olemis. Kõieba, piinuvad mõ-
ted pekkasivad tema peas ja marisid hinges.

Korrana laraas Meeri nusti. Oult tuiustu.

olid terraga tema waimu ette teitnub, mis pü-
jelle haise firmiga naestterahma tohta täikwab. Müid
jeisid need pildid nii elawalt tema ees et ta püeti
fargad ja riidele pani.

Tema oli juba ehimeel-! sealoleks püües otsa-
mata kumel teda Arturiga koos seibnub, ta oli, na-
gu ta nüüd meelde tuleks, Arturi tükisteks näinud
— oli ühe saja ühendus mbi jöprüd tema mehe ja
sellisnäärastega mabel olnud? Oli tee etendus,
mü näärame-iet mängiti ainult kummeti nääng ol-
nud? Oli tegu tee lugu ühe kottu jobitud täht ol-
nud? Oli Eila puulamajate wimine ainult sellepär-
ast olnud, et Artur teda talitöömata sinna waata-
ma wõis ta a? — See oli mõte, mis Weeri peas
ilks rõõm: ise kuju wõitis. Kirjeldamata mee-
lehitmine, etjasta wiha wõitis temas maad, Ja nüüd
oli tema h.ü.ö. asjus selguü jaama.

Kamerneistri ümuse perenaissi terelema ja riides-
se aitama panna. Weeri eesmine lähimine oli oma
mehes tohtu. Kamerneistri tootad, et mr. Gould fo-
du ei olla tuunud. Rüid lootsis Weeri enesele tulla
kõnida tulla ja enesele ülemisid riided anda. Pruus-
loft jäi puutumata. Mantrise astudes andis ta
kutjarile käsu Dr. Jefferioni rõdrameeliste maja-
ette sõita. Siin lootsis ta enasti seljalisti sohva lii-
di vastiade siise ja wahisi farijalt enese ette.

Wimalas pidas tsõd hullumaja juure wärawa ees. Teender largos püüli ja wõistat kella, mis tegi ta tõllautse lahti. Wäraw sai awatub. Wärawaht wiis teda direktori juurede. Seal tuli wõistle Dr. Jefferson temale nähtama äritulejega wastu.

"Miledi, mina olen trebõstita," ütles ta, "midaagi arusaamata sõja on sündinud, mina olen juba kange uurimise lastnud ette võtta."

„Kis on jündinud?“ küsis Meeri järele
nõuga, mis avaldas, et ta jündinud lugu juba ai-
mas.

See baige, mið ma teie majast tēin —

—Тема ел дга рѣшеніе!»

Ruidas : mileti, te e teate jedu juba ? —

Strapščenad mineral ščiel —

See on aruṇamata, śrāraṇamata.

John Gould on teda ärawinud, wabaõnnud, teatavõnnud.

E. abitaana, *milebi* ?

—Kema pli rin! Kema ridi rin pema!

* 991 : tean siamaani ainuſt, et haige dra on
n8 : a rub.*

— Si tunc fandiſſe finitſt firmi nūc eſt ?

„Da mîna ei te-a mîlezi!”

8. Il: hoolids oli ülematamine? Kes riab

Left maxillary sinus, 11 days before ?

"**Wahinaene Witi.**" — "Kus tema on?" —
 Jefferson Wiistos tekk. "Teie ise peate tema juust
 lunima, miledi, et mina jelles arusaamota jundmu-
 ies täissa jüita olen." —

«Ei oli ära, Meeri ainas jellest, et ta en-
nasti oma armastuse ei olnud petnud. Bernard oli

dõsel Arturist näinud, oli hõlpe firmiga naisterahwast näinud — kõi jündis kenaste kofku, et Meeri tahtlusi kasmatada, et jeda mõtet kinnitada, et Artur mõdomeelise oli wabastanud.

Kui Meeri Wiiti üle oli kuulunud ja kellew hirmuaste turjutanud, millel ometi midagi järeleust ei olnud, tegi ta henees jelle otse, et jeda wilel-jat naisterahwast, kes ta ka oli hullajasta ja ära hõmmitada.

21 oja.

Tuletornis.

Hingetult, peaaegu mahalangemisel Jüdis Eila oma lapsega tuletorni sissemiskise. Kana wäljas üh-tegi inimest ei olnud, jeda ta olets wõinud appi hõida, lootis ta siit mõne ametniku wõi wahi leida, kes teda aitaks. Kui ta etteotta oli jõudnud, kuulis ta weel wäljas oma tagaaja sammusi. Ehemal filmapilgul pidi ta see sinna jõutama. Eila ei mõ-teinud kama järele, waid läks lähema uste juurde ja kiskus jelle lahti. Siin oli wahi weikene magamise tuba. Aga see ruum oli tühi, wahti ei olnud. Eila arwas wahi ülesse olema läinud. Dste tema kõrwal olimad kitta trepi kivi astmed, mis ülesse torni tippu wiisimad. Ta astus ist astmetesse enese külge surudes neid astmeid mõdda ülesse. Ehitama piliwedeaga ja wiimast jõudu kofku mõttes ronis ta ülesse, kuni üks trepi waheloht tuli ja kus kaks uki tema ees seisimad ja kus astmed otia lõppesimad, eht ta küll ammugi walguistamise lambrisie, ega kland lupi juurde ei olnud jõudnud. Siit ei praenud ta enam kuitagi moodi edasi. Ta tegi ühe uste lahti ja astus ühte ekrummi sõle, mille pörande seel nagu kimine luugi kaan oli. Sellest ruumist wõis trepp ülesse wõrenduse peale, mis ümber torni rin-gi läis ja millel tihle raud wõre ümber oli. Sellel filmapilgul kui ta treppi mõdda ülesse tahtis mines ma hafata, kuulis ta all trepi peal sammusi. See pidi jee naisterahwast olema, kes jeda jüdislisse urti-stust kuni sinnaamaani taga oli ajanud. Eila pni lapse kivi pörande peale maha ja läi ise uste kani. Ruid ei praenud tema tagaaja hõse. Wõib ehti, lähed temal õnnets, torni wõrendikust appi hõida, inimest abits kutsuda, kes jeda tagaajajast wabastasi-wad.

Mis aga siis, kui hõlpe firmiga naisterahwast rohkem usti kui jeda? Otjus piti kas mis tahte binna ehti tulema. Eila wõitis tatarlapse kälkema-le ja ronis temaga maa ja taewa wahle wõrenduse peale ülesse. Surma ahaustist täitunud isõttis ta healt, kuna tema armajam waljuste nuttis ja karjus. Kaugle kajas tuletorni lõrgupest appihüie.

Wahenajal oli Rogers kui ta õõsi Meerist oli lahtunud ja waeje Bobi weel hommikuni wangihoone-esse pöranud jätma, peale jelle mõni tunt puhka-nud, hommiku jälle lapse ostmise mõtte ülesse wõti-

nud. Mis temal õõsi õnnets ei läinud, pidi jelle päewa ajal õnnets minema. Et temal toht õõsi mār-gi pärafi oli panud, kahu jüetõõlised õõsi äratõõsi-wad, siis arwas ta ka oma otkmiskel hea järeleuie o'ema. Ta wõitis isõigile poole enese ümber. Seal tuli üheft jüetõõlisse majakest üs naene nõtawale. Rogers sammus tema juurde ja küsi: kas ta ühe jüetõõlissi Harrit ei tunda? Harri! — Harri! — korbas naene ja wõristas pead, kas jee mõni ris-tinimi kaab olema? — Jah, jelle mehe täti nime ma ei tea, ma tean ainult, et temal lühikeste aja cesti üks kaulalaps wõetud on."

"Ah soo," naeris naene "teie arwate Harrit," ja nüid nimetas ta weel ühe nime, kellest Rogers aru ei saanud, siis peale weel täti maad edasi minema tuletorni poole, seal on tema weike majake."

Ta näitas sinnapoole karga. Rogers oli nüid ühe isõõlgla jeda saanud, mis ta tahtis. "Sellel on üks kaulalaps," Hias naene weel juurde ja wõitis uudiõõimulikult Rogersi, kullap wisti teie see isa olete?"

Dobvst wõristas naeratades pead. "Eeda mitte," ütles ta.

"Rob. nad rewad ju lapsega head sehmte se-gema, nii kui suu tub," seletas naene kadebalt, neil on ühe isõõlgla jeda mured kaelast wõetud. Kõik on mõnel inimesel imelik õnn! Meiejugune ei saa põi-gastki ära!"

Edsi ehti küll, m ja oli leitud! Harri ja laps olid täite leiud. Rogers tänas naist jupatuie eest ja läks jupatud hõi poole edasi. Harri maja oli weel hea täht maad kaugele. Waja uks oli lahti, aga jeds ei olnud inimeje hinge. Ühel pool jena ääres jeksit weike wõõdi aga ka see oli tühi. Seal tuli Rogersi mõte, et Harri eht lapse süleplatse kassa oli wõtnud. Ta wõitis nõuats maja lähedal ümber luusida, kuni Harri eht lapsega todu tuleks. Korraga waatits ta ümber. Tema tõrwu tungis nagu wõet appihüie. Ülepool täht maad eemal oli weik. J'ma-tahtmata pidi Rogers jelle peale mõtlema, et eht mõni wette on kuffunud. Kaugufe pärafi ei wõinud aga arusaada, kust poolt see hõte hieti tuli. Rogers astus majast eemale ja kuulatas terajelt.

Seal juhtusimad ta filmad tuletorni peale. Terawal nägemisel arwas ta seal ühe inimeje ole-ma. Ja see inimee näitas jee olema, kes hõitis. See oli ühe naisterahwa heal. Mõis hõitis nae-sterahwas appi? Ruid jai tema aru, et heal, mis ühe lapse healega jeganud oli, tuletornis tuli. Mis jündis seal ülemel? Mis hõidachi ahwardas jeda appihõitjat? Ehemale, ifka lähemale tuli Rogers lõrgle ja terawale tornile. Ta andis karga ülesse poole märku. "Siin on abi, ma tulen!" hõidis ta.

Sellel filmapilgul läi ülemel wõrenduse peal jeksja kied kofku. Rogers kõhmetas. Tema nimil kuulud. "Halastaja Jumal!" tungis wõigiti tema hõrteit — emand Rorheim — Eila!"

Ta tundis wõrenduse peal jeksja hõmwa te-

ha ära, ta nägi tema sõrmal raud kangide vahel lapse. — Kust oli ta sinna äsja jäänud? Mites-
pärast hõidis ta appi?

"Mr. Rogers," kuulnud jälle lootja poolt hääte — "Mr. Rogers! tulge, peakste mind! Aidake mind!"

"Mina tulen, mina olen siin! Jumal ise juhatas mind siia!" hõidis Rogers ülesse, "mis on jäänud?"

"Peakste mind! Jumala pärast! Mina ei või oma lapsega ära minna. Üks naene tahab teda minult ära võtta ja usub et jee minu laps ei olla. Üks naene ajas mind tuni siamaani taga! Tunnis-
tagi, et jee minu laps on."

"See peab toht jündima, emand Northheim! Kus on jee naene? See on täll juetõliste Harry naene?"

"Ei, üks võeras! Tema tannab sinist nää-
firni," kuulnud alla. "Ta on jün tületornis jees!
Ta ajas mind tuni siamaani taga."

"Ma tulen teie juurde ülesse! Mina võib tundiada, et jee teie laps on," kostis Rogers. "Taemale olgu tänu!" hõidis Ella veel. Siis nägi ta Rogersit alt siin astmeid mööda ülesse tulema hakkama.

Dii Rogers välismised teepi astmed ülesse jäänud, siis nägi ta, et tületorni minnes üks tünn oli. Ta lootis aga jeda lahti teha ja lähenes ruttu üfsele. Üks ei annud järele ta oli lutsus. Kus siis wahti majas ei olnud?

Äsja sõrmal oli elektril tulla nupp, mis läbi siemised tellab ühtjema pani. Rahutumat ootas Rogers wahi ilumist, aga jeda ei tulnud. Siis pidi ta jaama, kas mis taht hiina eest. Äst jai waijseft. Üst ei amannud teegi. Ka tema meelepeetust latsi, üst wägitwoldjelt awada, läts tagewa tamm-
puust utje juures lutsa.

Rogers astus jälle alla ja hõidis ülesse wõ-
renduse poole: "emand Northheim, mina ei pease siise, tulge alla ja tehke üst lahti!"

"Mina ei jaa hit ära, üst on lutsus!" kostis Ella äärmelt.

Seal tuli Rogersile ta ruttu hea näuu. Tõn-
wahtise majo, tus nad lordamööda wahi pidamas lähtwad, pidi lähebda olemo. Jah, jael emal, müne puude wahel ta oligi. Rogers ruttas sinna. Ka siin leidis ta utje lutsus. Ta astus ühe madala ut-

na juurde ja silmas tuas ühe hähwa peal wahi, kes läge riielega magama oli heitnud. Tüft aga läts toputades ära, enne kui mees ülesse ärtas. Ta po-
mises müned pahad sõnad oma sõraku rikkumise pärast ja tegi siis atna lahhi.

"Tee olete tornimaht," ütles Rogers; "tulge alla ja tehke üst lahti; ma pean torni peajema."

"Mh tähja," pomises mees; "mis see mulle torba läheb. Aga mees ei tohi ta oma tahtmise jä-
rele torni minna."

"Minna on lugu teine, wana sõber, mina olen politsei ooberst Rogers ja pian wiibimata tor-
ni jaama."

Küst muutis waht oma oletu, aga ta jeketas: "Minu ametiwend piab ju tornis olemo, oobersti hane, mina olin dd ja pöema teen. Stules ja ameti-
wend läst mind täna wabata."

"Mis lugu jee on?" hõidis Rogers ägedalt, "kust jee tulid et kedagi wahti tornis ei ole?"

"Siis võib minn ameti wend ainult meerland tunniks äraläinud olla, et midagi osta — noh, jael ta ju tulebki üst poost. Aunneb, kom!" Mees tuli teed mööda ja lants wistest wõrgust toiti tähtjuga teidutramiga seijas. See oli teine waht, ta tuius healt ja pöödis wajaite poole.

"Kus ja ometi oled?" hõidis atna all seisa, "mina oled tületorni utje lutsu pannud ja siin on ooberst Rogers ja tahab siise minna!"

"Kom jai seoma. Üst on lutsu pandud?" tähtse ta, "tormalud; jse peakst otje hua tema lutsu-
tapan ja ometi!"

"Mina tulen praegu tornist taga-j," ütles Rogers ometi poost, "üst on tünn ja et jaa awa-
tud. Pea," ütles Rogers ühemelele, "jse pani naene üst utje lutsu." —

"Wistjagune naene?" tähtjwad mülemad wa-
hid ühest juust.

"Üst nareterahwas on ühte minule tuntud nareterahwas tünn tornist taga ajanud," lõpetas Rogers edasi.

"Küll meie jekuga walmis jaame," ütles ma-
jawaht ja ütles tähtu oma wõtmekimbu wälja, "meil on ju jün weel paar wõit."

"Siis tulge ruttu!" ütles Rogers ja ruttas kommiga tünnemist poest. Ka tünnwaht tuli juurde ja müd istujawad läst tolm torni. —

(Järg tuleb.)